

nast wägga targaks piddas, ütles: „Külme-
tamisse surm woib õige kerge ja maggus
surm olla, sest innimenne istub mahha, ui-
nub, ja kui ülles ärkab, siis on ta surnud.“

Salla asfi.

Üks soldat kirjotas tutwale kirja, panni
pitseriga finni, — agga ei kirjotand peäle-
kirja, — ja wiis posti maiasse. Kirja wasto
wõttes ütles posti herra: „Agga sia polle jo
peäle kirjotud ühti, kus pole ja kelle kätte se
kirri peab minnema?“ — „Sedda polle tar-
wis iggaühhel teada!“ kostis soldat, ja läks
omma teed.

Kes otsib, se leiab.

Kaks ülleannetumat tullid tee peäl ühhe
wanna õiglase mehhe wasto, wõtsid tedda
kähhe wahhele, ja küsisiid: „Kumb sa enne-
mast woi ennam olled, kas wõlla-roog woi lol
wassikas?“ Wanna kostis: „Ollen õiete
praego nende kähhe wahhele juhtunud.“

Pirkus ei olle tarkus.

Kaks kolitud meest, teine õiete suur ja
teine koggoni pissoke, juhtusid hobilt kohto
ette. Suur küsis weikesse kääst, mis am-
metmees ta piddi ollema, — ja kui ta teada
ollu sanud, ütles pilgo pärrast: „Mis tarkust
teie suggusel ka woib olla, — teid woiksin
keige teie tarkussega tasko pista!“ „Miks
mitte“, kostis teine, „ja kui sedda teeksite,
siis olleks teil wist ennam tarkust taskus
kui peas.“

Kes ei lähhä, sedda wiakse.

„Eks ma sulle jo ammo polle ütelnud,
et sa üksford ikka torni lähhäd?“ ütles koh-
to tener ühhe wargale, kedda ta wangi wiis.
— „Marri jut!“ wastas warras, „ma pol-
leks ello-aialgi senna lainud, kui teie mitte
ni armolinne ei olleks olnud, egga mind sen-
na winud.“

Oppetus keik hea.

Ühhel rätseppa isсандal olli se wiis, et
omma õppi-poistele igga pühhapäwa õhtul